

τί δύναται τις νὰ φοβηθῇ, ἀφοῦ ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας; Ἐὰν κινδυνεύσωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ, δύναται νὰ υπερασπίσῃ ἡμᾶς.

— Σὲ ναί, ἀλλ' ἐμέ; εἶπε μὲ ἀπελπιῦφος ὁ Σαὶν-Λύκ.

— Διατί καὶ σὺ νυμφεύεσαι, ἀπεκρίθη ὁ Κουέλος, ἐνῶ ἤξεύρεις πόσον ὁ βασιλεὺς εἶναι ζηλότυπος εἰς τὰς φιλικὰς του;

— Καλὰ! διελογίσθη ὁ Σαὶν-Λύκ· ἔκαστος φροντίζει δι' ἐαυτόν· ἄς προσέχωμεν, ἐπεὶ δὲ θέλω νὰ ζήσω ἡσυχος, τοῦλάχιστον τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ γάμου μου, ἄς προσπαθῶ νὰ φιλιωθῶ μετὰ τοῦ κυρίου Δ' Ἀνζέου.

Ἀπομακρυνθεῖς, λοιπόν, τοῦ Κουέλου, προὐχώρησε πρὸς τὸν Βουσύ.

Οὗτος, μετὰ τὴν αὐθάδη ἀποστροφὴν του, εἶχεν ὑψώσει τὴν κεφαλὴν καὶ περιέφερε τὰ βλέμματά του εἰς τὴν αἴθουσαν, τείνων τὸ οὖς, ὅπως ἀκούσῃ διαμειβομένην τυχὸν ἀπάντησιν τινα εἰς τὴν ῥιφθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ προκλητικὴν προσβολήν. Πλὴν, τὰ μέτωπα ἀπάντων εἶχον ἀποστραφῇ καὶ τὰ χεῖλη ἔμενον ἄλλαλα, διότι οἱ μὲν ἐφοβοῦντο νὰ ἐπιδοκιμάσωσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τὰ λεχθέντα, ἕτεροι δὲ ν' ἀποδοκιμάσωσιν ἐνώπιον τοῦ Βουσίου.

Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἰδὼν προσερχόμενον τὸν Σαὶν-Λύκ, ἐπίστευσεν ὅτι ἀνεῦρεν ὅ,τι ἀνεζήτει, ἐπομένως:

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ, μήπως ὅ,τι εἶπον μοὶ περιποιεῖ τὴν τιμὴν τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποίαν φαίνεσθε, ὅτι ἐπιθυμεῖτε;

— Καὶ τί εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ Σαὶν-Λύκ μετὰ τοῦ χαριεστέρου ὕφους του. Τί, λοιπόν, εἶπατε; Ἐγὼ οὐδὲν ἤκουσα. Σὰς εἶδον μόνον καὶ ἐπεθύμησα νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χαιρετήσω ὑμᾶς καὶ νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, διότι ἐτιμήσατε τὸν οἶκόν μου διὰ τῆς παρουσίας σας.

Ὁ Βουσύ ἦτο ἀνὴρ ὑπέροχος κατὰ πάντα ἀνδρεῖος μέχρι παραφροσύνης, ἀλλ' ἐγγράμματος, πνευματώδης καὶ εὐηγμένος, ἐγίνωσκε τὴν ἀνδρείαν τοῦ Σαὶν-Λύκ καὶ ἠγνόησεν ὅτι τὸ καθήκον τοῦ οἰκοδεσπότου, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐπρώτευσεν πρὸς αὐτῷ. Ἐνεκα τούτου, ἐνῶ πρὸς πάντα ἕτερον ὁ Βουσύ ἤθελεν ἐπαναλάβει τὴν πρόκλησίν του, ἠρέσθη ν' ἀνταποδώτῃ εὐγενῶς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Σαὶν-Λύκ καὶ ν' ἀπευθύνῃ αὐτῷ ὀλίγας λέξεις εὐχαριστίας.

— ὦ! εἶπεν ὁ Βορξίος, ἰδὼν τὸν Σαὶν-Λύκ πλησίον τοῦ Βουσίου, νομίζω, ὅτι ὁ κόκκοράς μου ζητεῖ φιλονεικίας. Ἐπράξε καλῶς, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ με τὸν φονεύσουν. Ὑπάγετε νὰ ἰδῇτε, Κουέλε... Ὅχι σεῖς, Κουέλε, διότι ἔχετε κακὴν κεφαλὴν. Ὑπάγετε Μωζιρόν.

— Τί εἶπας εἰς ἐκεῖνον τὸν εὐήθη, τὸν Βουσύ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐγὼ, Μεγαλειότατε;

— Ναί, σὺ.

Δρ.λ.

[Ἐπταί συνέχεια].

Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ E. Souvestre.]

Ἀπόμαχος τις ἐχῶρει, βραδεὶ τῷ βήματι, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου νεαροῦ στρατιώτου. Οἱ ὀφθαλμοὶ του διὰ παντός κεκλεισμένοι, δὲν διέκριναν πλέον τὸν ἡλιον ἀκτινοβολοῦντα διὰ τῶν ἀνθρώπων καστάνων. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ δεξιῦ βραχίονος ἡ χειρὶς τοῦ ἱματίου ἦτο κενή, καὶ τὸν ἕτερον τῶν μηρῶν του ἐστήριζεν ἐπὶ ζυλίνης κνήμης, ἥτις πλήττουσα τὸ λιθόστρωτον, παρεκίνει τοὺς διαβάτας νὰ στρέφουν πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν κεφαλὴν.

Βλέποντες τὰ γηραιὰ ἐκεῖνα λείψανα τῶν πατριωτικῶν ἡμῶν πολέμων, τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν μετ' ἐκφράσεως οἰκτου ἀναμίκτου πρὸς λύπην, καὶ ἐξέφεραν στεναγμὸν ἢ κατάραν.

— Ἰδοὺ εἰς τί χρησιμεύει ἡ δόξα! ἔλεγε πολὺσαρκὸς τις ἔμπορος, ἀποστρέφων μετὰ φρίκης τὸ βλέμμα.

— Ἀξιοδάκρυτος χρήσις τῆς ζωῆς! προσέθετε νεανίσκος τις φέρων ὑπὸ μάλης φιλοσοφικὸν σύγγραμμα.

— Ὅθ' ἔπραττε κάλλιον, ἂν δὲν ἤθελεν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὸ ἄροτρον, παρετήρει χωρίτης τις, σεσηρὸς γελῶν.

— Τὸν ταλαίπωρον γέροντα! ἀνεφώνει γυνὴ τις, εἰς οἶκτον καμφοῦσα.

Ὁ ἀπόμαχος ἤκουσε ταῦτα πάντα, καὶ τὸ μέτωπόν του συνωφρῶθη, ἐπεὶ δὲ ἐνόμισεν ὅτι ὁ νεαρὸς ὁδηγὸς του περιέπεσεν εἰς σύνοιαν! Πληγθεὶς παρὰ τῶν περὶ αὐτὸν λεγομένων, ὁ νεαρὸς στρατιώτης, μόλις καὶ μετὰ βίας, ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐπερωτήσεις τοῦ γέροντος.

Ὁ πῶγων τοῦ ἀπομάχου ταράττεται ὑπὸ ἐλαφροῦ τρόμου· σταματᾷ ἀποτόμως καὶ κρατῶν διὰ τοῦ μόνου βραχίονός του τὸν νέον ὁδηγόν του:

— Αὐτοί, λέγει, μὲ ταλανίζουν, καθότι δὲν μὲ ἐννοοῦν· ἀλλ' ἔὰν ἤθελον νὰ τοὺς ἀπαντήσω!...

— Τί θὰ ἔλεγες, πάτερ μου; ἠρώτησε προθύμως ὁ νεανίας.

— Ὅθ' ἔλεγον πρὸ πάντων εἰς τὴν γυναικα, τὴν ἐπὶ τῇ ὀφει μού θλιβομένην, νὰ φυλάττῃ τὰ δάκρυά της δι' ἄλλας συμφοράς, διότι ἐκάστῃ τῶν πληγῶν μου ἀναπολεῖ καὶ τι κατόρθωμα, δικπραχθὲν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς σημαίας! Περί τοῦ ζήλου ἄλλων τινῶν δυνατόν νὰ ἀμφιβάλῃ τις, ὅχι ὅμως καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, καθότι φέρω ἐπ' ἐμυτοῦ τὰ μαρτύρια ὑπηρεσίας, γεγορημένα διὰ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ μολύβδου τῶν ἐναντίων τῶν νὰ μὲ συμπονέσῃ, διότι ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκόν μου εἶναι ταῦτόν ὡσεὶ ὑπέθετεν, ὅτι θὰ ἔπραττον κάλλιον, προδίδων αὐτό.

— Καὶ τί θὰ ἀπῆντας εἰς τὸν ἀγρότην;

— Ὅθ' τὸν ἔλεγα, ὅτι ὅπως ὁδηγῇ ἡσύχως τὸ ἄροτρον, δέον νὰ ἐξασφλισθῶν τὰ μεθόρια, καὶ ὅτι ἐωσοῦ ὑπάρχουν ἐχθροί, ἔτοιμοι νὰ ἀρπάσουν τὰ θέρη μας; ἀνάγκη βραχιόνων πρὸς υπεράσπισίν των.

— Ἄλλ' ὅμως ὁ νέος ἐπιστήμων ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐλεεινολόγησε τοιαύτην χρῆσιν τῆς ζωῆς.

— Ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τί διδάσκουν ἡ λύπη καὶ ἡ αὐταπάρνησις. Τὰ βιβλία, τὰ ὅποια μελετᾷ, ἡμεῖς ἐθέσαμεν λεληθότως εἰς πρᾶξιν τὰς ἀρχάς, ἃς ἐκθειάζει, ἡμεῖς ὑπεστηρίξαμεν διὰ τῆς πυρίτιδος καὶ τῆς λόγχης.

— Ἄλλ' ἀντὶ τῶν μελῶν καὶ τοῦ αἵματός σας; ὁ ἔμπορος τὸ εἶπε, βλέπων τὸ ἡρωτηριασμένον σῶμά σου: Ἰδοὺ τί ἐστὶν ἡ δόξα!

— Μὴ πιστεύης, τέκνον μου· ἡ ἀληθὴς δόξα εἶναι ὁ ἄρτος τῆς ψυχῆς· ἐξ αὐτῆς τρέφονται ἡ ἀφοσίωσις, ἡ καρτερία, ἡ γενναϊότης. Ὁ πατὴρ ἀπάντων ἡμῶν ἱδρυσεν θεσμὸν συνάπτοντα δι' αὐτῆς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ νὰ θέλωμεν νὰ ὦμεν σεβαστοὶ παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, δὲν εἶναι τρόπος τις τοῦ ἀπονέμειν πρὸς αὐτοὺς τὴν ὑπόληψιν, τὴν συμπάθειαν ἡμῶν; Ἡ ἀνάγκη σεβασμοῦ εἶναι μία τῶν πολλῶν φάσεων τῆς ἀγάπης. Ὅχι, ὅχι· ἡ ἀληθὴς δόξα ποτὲ δὲν ἀγοράζεται ἀκριβὰ!

— ὦ τέκνον μου, δὲν εἶναι ἀξιοθρήνητοι αἱ νόσοι ἐκεῖναι, αἱ μαρτυροῦσαι γενναίαν θυσίαν, ἀλλ' αἱ προξενούμεναι ἐκ τῶν ἰδίων ἐλαττωμάτων καὶ ἀφροσυνῶν. Ἄ! ἂν ἡδυνάμην νὰ ὁμιλήσω πρὸς ἐκείνους, οἵτινες, διαβκίνοντες, μὲ βλέπουν μετ' οἰκτου, θὰ ἔλεγον εἰς τὸν νεανίαν, τοῦ ὁποίου ἡ ὄρασις εἶναι ἐξησθενημένη προῶως ἐκ τῶν καταχρήσεων: Τί ἔκαμες τὰ ὄμματά σου; Εἰς τὸν ὀκνηρὸν, τὸν σύροντα ἐπιπόνως τὰ χαῦνα μέλη του: Τί ἔκαμες τοὺς πόδας σου; Εἰς τὸν γέροντα, τὸν ὅποιον ἡ ποδᾶγρα τιμωρεῖ διὰ τὴν ἀρχαίαν του: Τί ἔκαμες τὰς χεῖράς σου; Καὶ εἰς ἕκαστον θὰ ἔλεγον:

« Εἰς τί ἐχρησιμοποίησατε τὰς ἡμέρας, ἃς ὁ Θεὸς σὰς ἐχορήγησε, τὰς δυνάμεις, ἃς ὀφείλετε νὰ μεταχειρισθῆτε πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν σας; Ἄν ἀγνοῖτε νὰ ἀποκριθῆτε, μὴ οἰκτεῖρετε πλέον τὸν στρατιώτην, ἀκρωτηριασθέντα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος του, καθότι αὐτὸς τοῦλάχιστον δύναται νὰ ἐπιδειξῇ τὰς οὐλὰς του, χωρὶς νὰ ἐρυθριάσῃ. »

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των πρὸ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Εἴς τε τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀναμενόντας τὴν συνδρομὴν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφόμενους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Σινοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ 3